

Anky was de liefste mens die ik ken.

Ik leerde Anky in 1999 kennen als collega bij het CBK. Van collega groeide dat uit tot vriendin en zo werd ze in de loop der tijd mijn beste vriendin. Toen Anky me begin 2013 vroeg of ik voor hen wilde gaan koken hoefde ik geen moment na te denken. Ik had op dat moment geen idee dat dit zou leiden tot een zo dierbare vriendschap.

Wat ik het meest zal missen zijn de dagelijkse momenten zo direct na het eten. Als Cor de tafel leegruimde, de vaatwasser vulde, nog wat rommelde in huis. Dat half uurtje zo samen op de bank waar we het konden hebben over van alles en nog wat. Over het leven, over wat moeilijk was, maar vooral ook waar ze van genoot, over wat mooi was. We lachten en we huilden, of nou ja, ik ben de huilebalk, Anky hilde bijna nooit.

We spraken over dingen die ze graag wilde doen, tentoonstellingen die ze wilde bezoeken. Dingen die ze in de krant had gelezen. Over haar twijfels, of ze het wel goed deed. Of ze wel genoeg deed voor anderen.

Maar ook over series die we allebei op Netflix volgden. Of zo maar lekker even ongegeneerd roddelen en zeuren over onbelangrijke dingen. Of, als Cor met de koffie kwam, even samen tegen Cor zeuren over Windows en hoe fijn Apple is.

Anky kon minder vaak op pad dan ze wilde, ze kon niet meer alles zien wat ze had willen zien. Ik ging als ik op pad was een beetje met haar ogen door mijn lens kijken, om haar door de foto's mee te laten kijken. En zo groeide dankzij haar inspiratie en stimulans mijn aanvankelijke hobby uit tot een grote passie. En werd ze mijn grootste fan. Telkens en telkens weer. Als ik nu fotografeer kijkt Anky door mijn lens mee.

'Wil je het zien?' Vroeg ze trots als er weer een mooi filmpje van de kleinkinderen op haar telefoon stond. Zo liet ze me meegenieten van haar oma-zijn. Trots, soms bezorgd of verdrietig, maar vaak blij, vertelde ze over Nienke, over Jan, over Nora, over Anna, over Sofie, over Sil. Ze leefde intens mee en deelde dat door verhalen en foto's met mij.

Ik had best al wel het idee dat ik aardig goed wist dat ik mijn leven met overtuiging moet leven. Door Anky heb ik het gevoel dat ik echt heb leren leven, echt de waarde van het leven heb leren inzien. Van met volle overtuiging genieten van wat je doet, er alles uit halen. Want je hebt maar één leven.

Dat heb ik haar zo vaak horen zeggen, ik heb maar één leven en dat is nu.

En elke dag weer, nog voor ik kon vragen hoe het met haar was, hoe haar dag was geweest had ze me al gevraagd hoe het met mij was, hoe mijn dag was. Ze bleef sterk betrokken bij het CBK, bij het werk, maar vooral ook bij de mensen.

In de laatste weken van haar leven had ze veel hulp nodig, ze was dankbaar voor alle hulp, accepteerde dat ze steeds afhankelijker werd. En ze was heel trots op Cor die haar op zo'n liefdevolle manier, maar vooral ook met veel Cor-grapjes verzorgde. Dat zei ze dan weer tegen mij als Cor in de keuken was.

En dan was er al die jaren de muziek, elke avond weer muziek. En de verhalen erover van Cor.

Anky was niet alleen heel lief, had ik trouwens al gezegd dat ze de liefste vrouw is die ik ken?

Ze was heel wijs, genereus, empatisch, begaafd, ze kon prachtig boekbinden en ze kon toveren met papier.

Ze was heel slim, scherp en analytisch, en ze had humor.

Ze stelde de juiste vragen als ik rondliep met een probleem om zo, door haar vragen, bijna als vanzelf tot de kern te komen. Iedereen heeft iemand nodig die je verschillende gezichtspunten laat zien waardoor je als vanzelf gaat zien wat de oplossing is. Zo iemand was Anky voor mij. Ik gun iedereen een Anky.

We deelden veel, niet alleen de liefde voor Scandinavische thrillers, maar ook de liefde voor pop-up boeken en mooi geïllustreerde kinderboeken. Ik wil graag afsluiten met een kort citaat van Toon Tellegen uit een boekje met dierenverhalen over afscheid.

De eekhoorn moet afscheid nemen van de mier. 'Niet met gejammer en wat zal ik je missen en kom gauw terug en zo', want daar heeft de mier een hekel aan. Maar dat kan de eekhoorn niet beloven. Hij weet zeker dat hij aan de mier zal blijven denken en haar nooit zal kunnen vergeten.